

22. PROCES PROMĚNY VE STARÉM ZÁKONĚ

Proměna ve Starém zákoně je snad nejvýrazněji zobrazena při putování pouští z Egypta do zaslíbené země, kdy Bůh měnil celý izraelský národ z hlučícího davu reptajících otroků v národ udatných bohatýrů víry semknutých v jedinný celek. Je to nejvýraznější paralela ve Starém zákoně ke všem duchovním rozměrům víry života v Ježíši Kristu.

Změna jména

U jednotlivců byl princip proměny ve Starém zákoně nejčastěji vyjádřen změnou jména. Abrama Bůh přejmenoval na Abrahama po té, co s ním uzavřel smlouvu a zaslíbil mu, že se stane otcem velikého národa víry. Jákob, což v překladu znamená „Úskočný“, dostal nové jméno – Izrael, což znamená „Bůh zápasí“. Hospodin jej mnoho let provázel a při tom pracoval na proměně jeho charakteru. Jákob se pak střetl v zápase s andělem, vynutil si od něho požehnání a Bůh mu vyhověl.

Bůh měnil jména i v Novém zákoně, rybáře Šimona, který byl svou povahou vznětlivý a prchlivý, přejmenoval na Petra, což znamená skála, tedy pevný a stálý. Saula, horlivého pronásledovatele církve a věrného žáka zákoníka Gamaliele, Pán přejmenoval na Pavla. Nejprve v ústraní na modlitbách po dobu asi 14 let proměňoval jeho postoje a smýšlení a teprve pak mu dal nové jméno. Bůh dával nová jména především takovým lidem, kteří prodělali po svém obrácení nějakou výraznou proměnu charakteru nebo smýšlení.

Putování pouští

V začátcích mé víry mne však ve Starém zákoně nejvíce zaujal a ovlivnil průchod mořem a putování pouští. Byl jsem přímo fascinován velkolepou „scénografií“ tohoto zázraku a tužil jsem za tím mnoho skrytých a zajímavých souvislostí pro pochopení evangelia Ježíše Krista a vůbec celkového poselství Bible.

Bible sama velmi důrazně připomíná tuto událost ne jen v Novém, ale i ve Starém zákoně. Žalmy oslavující Boha za jeho mocné činy často připomínají právě průchod mořem:

**Spatřily tě vody, Bože,
vody tě spatřily a svíjely se v křeči,
ba i tůně propastné se hnuly.
Z oblaků se lily proudy vod,**

hrom duněl v mračnech,
rozletěly se tvé šípy.
Přivalilo se tvé hromobití,
nad světem se rozsvítily blesky,
země se pohybovala a trásla.
Tvá cesta šla mořem,
množstvím vod tvá stezka,
aniž by bylo znát tvé stopy.
Svůj lid jsi vedl jak stádce
rukou Mojžíše a Árona.
Ž 77:17-21

(Další Žalmy které výrazněji připomínají a oslavují průchod Rákosovým mořem a putování pouští jsou: Ž 29, 66, 78, 105, 106, 114 a 136.)

Apoštol Pavel v dopise Korintským připomíná putování pouští jako výstrahu a varování před vzpourou a reptáním, kterému židé na poušti často propadali:

Chtěl bych vám připomenout, bratři, že naši praotcové byli všichni pod oblakovým sloupem, všichni prošli mořem, všichni byli křtem v oblaku a moři spojení s Mojžíšem, všichni jedli týž duchovní pokrm a pili týž duchovní nápoj: pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela a tou skálou byl Kristus. A přece se většina z nich Bohu nelíbila; vždyť poušť byla poseta jejich těly. To se stalo nám na výstrahu, abychom nezatoužily po zlém jako oni.

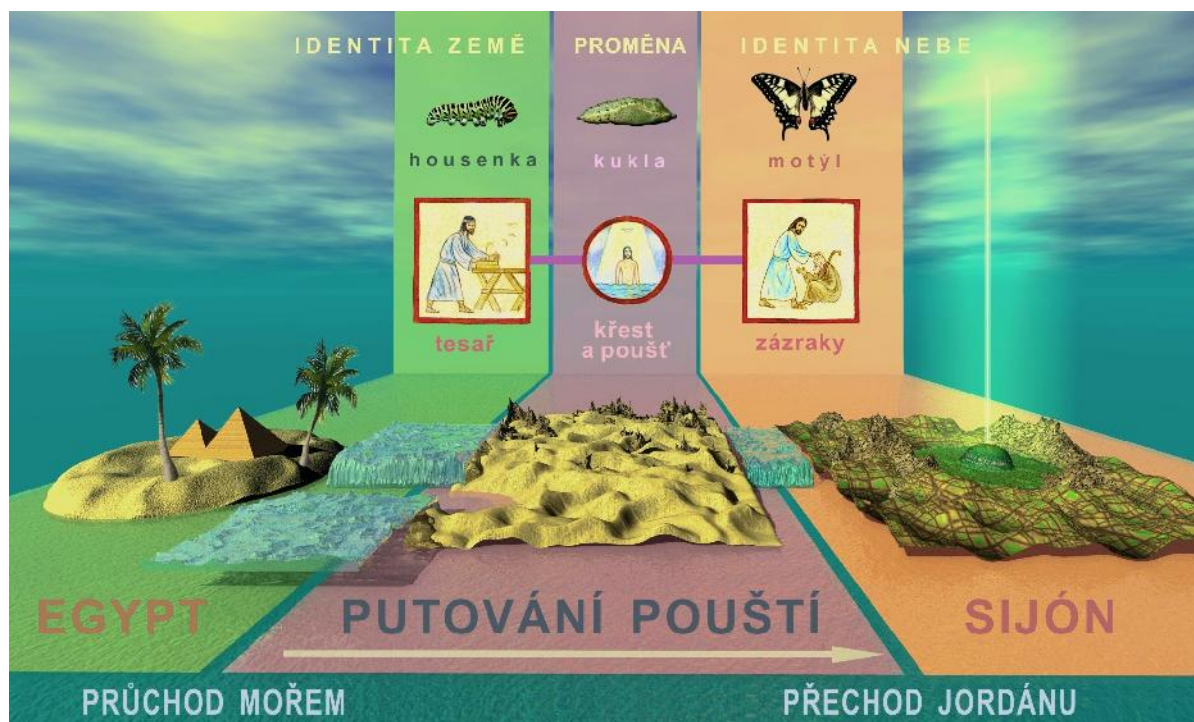
1Kor 10:1-6

To, co se jim stalo je výstražný obraz a bylo to napsáno k napomenutí nám, které zastihl přelom věků.

1Kor 10:11

Pavel vidí v průchodu mořem předobraz křtu a také vše ostatní, co se následně dělo s izraelským národem na poušti, spojuje přímo s osobou Ježíše Krista.

Paralely s Kristem můžeme nalézat ve všech částech Starého zákona, tím spíše v putování pouští z Egypta do zaslíbené země. Pavlův postřeh o duchovní skále je výzvou,

abychom tyto paralely poukazující na Krista ve Starém zákoně hledali a našli. Starý a Nový zákon k sobě patří jako housenka a motýl. Je mezi nimi shodný předěl proměny. V Novém zákoně se vše radikálně mění a přesto k sobě patří zcela organicky a nedělitelně.

Také putování pouští vykazuje strukturu tří základních poloh: ZEMĚ – proměna – NEBE. Chápeme-li zaslíbenou zemi jako předobraz Božího království, je potom Egypt tímto světem a pro věřící obrazem starého života. Poušť je pak vším, co tyto dva odlišné světy propojuje a tedy i naší nutnou proměnou při přechodu z jednoho do druhého.

Zračí se v tom nejzákladnější princip první věty Bible – vztah NEBE a ZEMĚ včetně jejich vzájemného propojení. Otisk tohoto základního principu je pozorovatelný všude i ve stvoření, proto snadno nalezneme v tomto schématu také paralelu s housenkou, kuklou a motýlem a dokonce i s životním příběhem samotného Ježíše Krista, jak ukazuje schema.

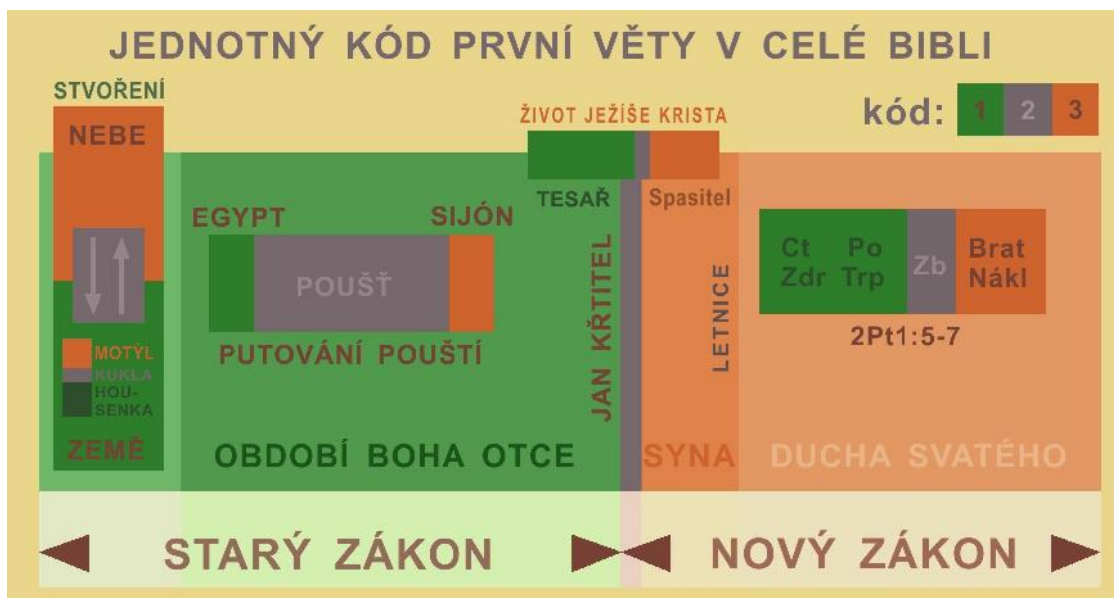
Bible je zvláštní právě tím, že tento základní princip stvořitelského Božího Slova se promítá ne jen do evangelií, ale objevuje se v celistvé úplnosti i v jiných jejích částech.

Je to jednotný a ucelený kód (stvoření i spasení), nebo také jakýsi univerzální, v Písmu všudypřítomný vzorec života. Je to kód první věty Bible.

Jednotlicí kód první věty Bible

Víme, že vstup do zaslíbené země zdaleka ještě nebyl dokonalým spasením pro všechny jeho účastníky jako jednotlivce, ale vnímáme ho zatím jen jako významový předobraz spasení pro celý svět i dnešní církev.

Princip spasení je v Písmu ve všech jeho částech významově úplný, ale ještě ne fakticky naplněný. Podobně ani motýl není skutečnou andělskou bytostí, ale je živý a protože život sám nutně vychází přímo z kódu Božího slova, proč by i v jeho životních formách nemohl být tento základní kód první věty Bible ve své úplnosti také nějak viditelně patrný? Jsem si jist, že je a příroda mluví Boží řečí. Ve vztahu k housence je motýl opravdu něčím jako andělem, pak tedy můžeme ve květu a jeho sladkém nektaru, spatřovat předobraz housenčího NEBE. Tentýž kód Božího slova může být tudíž patrný ne jen v Bibli jako celku a ne jen v evangeliu Ježíše Krista, ale i v řadě jejích částí, (jako je např. putování pouští) a dokonce i ve Stvoření samotném. Celá ZEMĚ vypravuje o Boží slávě.

- Snažím se možná o nemožné – srovnat vzájemnou strukturální shodu pěti věcí najednou:
- rozdíl mezi NEBEM a ZEMÍ z první věty Bible
 - rozdíl mezi housenkou a motýlem (i mezi mnoha jinými životními formami ve Stvoření)
 - rozdíl mezi tesařem a spasitelem světa v životě Ježíše Krista

- rozdíl mezi Egyptem a zemí zaslíbenou (i v řadě jiných příkladů ve Starém zákoně)
- a konečně rozdíl mezi starým a novým člověkem v nás v procesu proměny z jednoho do druhého, který krok za krokem definuje druhá epištola Petrova.

Všechny tyto rozdíly mají společný základ v Božím slově a všechny jsou propojeny nějakým procesem proměny z jednoho do druhého a to i bez ohledu na HŘÍCH.

Tento jednotný kód se promítá do celkové struktury Bible i do struktury Stvoření.

Tato strukturální shoda částí i celku je pro mne **mocným důkazem** o celistvé a jednotné koncepci Písma (jak ve Stvoření, tak i ve Spasení), inspirované jediným Božím Duchem od začátku až do konce, kterou nemohl vědomě zamýšlet žádný z dílčích pisatelů Bible.

Rozdělení pochodu pouští do tří oddělených částí se tedy nabízí takto:

Egypt – pozemský (přirozený) level	– život podle těla	– housenka
poušť – místo proměny	– život ve víře a naději	– kukla
Sijón – nebeský (nadpřirozený) level	– život v Kristově lásce	– motýl

V celém putování pouští lze z Písma vystopovat tyto jednotlivé události a zastavení, které vždy znamenaly další lekci v Boží výchově a tím i další krok v postupné proměně Izraele:

- Průchod mořem – Bůh vysvobozuje z otroctví
- Zpěv a tanec za mořem – Bůh dává radost ze spasení
- Hořká voda v Maře – Bůh uzdravuje
- Oáza Elim – Bůh dává odpočinek
- Mana a voda ze skály – Bůh zaopatřuje životní potřeby
- Bitva s Amálekem – Bůh dává vítězství nad nepřítelem
- Hora Choréb – Bůh dává zákon, kterým definuje hřích
- Zlaté tele – Bůh nenávidí modly
- Stánek úmluvy – Bůh ustanovuje bohoslužbu
- Průzkum Kenaánu – zkouška víry a odvahy
- Reptání lidu – Bůh trestá
- Vzpoura Korachovců – Boží hněv
- Úval „ohnivých“ hadů – Bůh má moc nad smrtí – zkouška poslušnosti
- Bitvy v Bášanu – Bůh dává Zajordání – zkouška jednoty Božího lidu
- Průchod Jordánem – Bůh dává zemi zaslíbenou za dědictví

Tato jednotlivá zastavení jsem pečlivě studoval už někdy před rokem 2000, když jsem se v rámci své výtvarné služby dětem rozhodl vytvořit dětskou stolní „pochodovací“ hru „Putování do zalíbené země“.

Více než pro tu hru samotnou to bylo užitečné k tomu, že jsem si mohl přesně uvědomit celý průběh putování včetně všech duchovních významů jednotlivých zastavení a také to, které události byly dříve a které později. Z Písma to není totiž na první pohled zcela jasné, putování v něm není popsáno chronologicky souvisle, je rozděleno do více oddílů v různých Mojžíšových knihách. Každý oddíl popisuje jiné události během putování, některé se dokonce vracejí v čase. Je důležité si to ujasnit pro pochopení gradující posloupnosti proměny celého Izraelského národa.

Paralela mezi putováním pouští a 2Pt1:5-7

Každé zastavení má i dnes svůj duchovní význam pro novozákonní cestu víry a dá se říci, že velmi volně v tomto panoramaticky velkolepém příběhu izraelského národa podrobně rozpracovává i proces proměny podle 2Pt1:5-7.

Počátek, smysl cesty i její cíl jsou stejné. Čemu dnes vyučuje 2Pt1:5-7 jednotlivce, tomu vyučoval Bůh celou pospolitost na poušti, i když poněkud odlišným, pro tu situaci adekvátním způsobem. Společným jmenovatelem je však vždy **proměna**. Bůh provádí člověka takovou proměnou, aby byl způsobilý ke vstupu do místa určení. To se dělo jak na poušti, tak i při našem spasení.

Příklad putování pouští poskytuje jeden velmi důležitý postřeh, který je v novozákonní křesťanské věrouce poněkud zastřen a to jsou dva stejně výrazné předěly (rozhraní) mezi třemi základními polohami (Egypt – poušť – zaslíbená země). Realizují se vždy výrazným průchodem vodou suchou nohou.

Mezi Egyptem a pouští je to průchod Rákosovým mořem, ve kterém pak utonulo celé vojsko egyptských pronásledovatelů.

Mezi pouští a zaslíbenou zemí je to průchod Jordánem opět suchou nohou. Vody Jordánu se zastavily a stály po celý čas, než přešla celá pospolitost Izraele na druhý břeh do zaslíbené země. Spodní voda zatím odtekla, takže vodní hradba stála jen z horní strany řeky.

Dlouho jsem nerozuměl tomu, proč ty dva stejné průchody. Zopakoval snad Bůh průchod vodou znovu pro veliký úspěch, nebo kvůli hříchu Izraele? Nebo má průchod Jordánem jiný duchovní význam než průchod mořem a jaký? Vždy se totiž jedná o výrazný předěl mezi dvěma polohami. Znovu připomínám, že apoštol Pavel přirovnává průchod mořem ke křtu, který také vždy znamená výrazný předěl v životě věřícího a také se provádí „průchodem vodou“.

... všichni prošli mořem, všichni byli křtem v oblaku a moři spojeni s Mojžíšem,...

1Kor 10:2

Otazníky kolem křtu

Znamená to snad, že průchod Jordánem byl také takovým dalším křtem, nebo je jen dotažením toho prvního křtu do zdárného konce? Možná obojí.

V křesťanství máme také dva křty: vodou a Duchem svatým. Nechci se teď pouštět do úvah, co který křest znamená a čím se od sebe liší. Mne spíše zajímá, je-li mezi nimi prostor pro proces proměny, tak jak ho vyjadřuje poušť mezi Rudým mořem a Jordánem a Boží výchova Izraele na ni, nebo jak ho vyjadřuje i posloupnost proměn podle 2Pt1:5-7 v Novém zákoně. Mám za to, že ten prostor tam není.

Dokonce se dnes objevují názory, že by křest v Duchu svatém měl následovat hned bezprostředně po křtu vodou a já s tím směle souhlasím. Na Ježíše Krista také sestoupil Duch svatý bezprostředně po Janově křtu přímo při vystupování z Jordánu a hned ho také vyvedl na poušť.

Poušť jako místo postu a proměny charakteru navazuje na křest vodou vždy. Jak ve Starém zákoně u celé pospolitosti Izraelského národa po průchodu Rudým mořem, tak i v životě Ježíše Krista v Novém zákoně. I on byl Duchem svatým vyveden na poušť, kde se 40 dní postil a také u něho to vypůsobilo zásadní změnu životního stylu. Křest je tedy vždy spouštěcím impulzem Ducha pro vyjití na poušť k nějaké důležité proměně.

Můj osobní vztah k putování pouští

Můj vztah k putování pouští je jistě ovlivněn osobní zkušeností tak, jak jsem ji prožíval v začátcích své víry, a už to těžko mohu vidět jinak. Tehdy jsem věděl, že mne čeká dlouhá cesta „pouští“ v zápase se závislostí na alkoholu.

Skycy z té doby zobrazuje moje tehdejší subjektivní pocity. Použil jsem v ní prvek ze své profese, perspektivní čelní pohled na barokní divadelní scénu se vzdáleným úběžníkem svého snažení, o kterém jsem měl jen mlhavé představy vysněného ráje.

Do úběžníku jsem proto uvědoměle umístil horu Choréb, kterou nelze na poušti obejít. Boží sláva na vrcholu hory znamenala situaci, kdy Bůh dával Izraelcům zákon. (Tedy další problém s Desaterem. O Melchisedechově hoře Sijónu jsem tehdy ještě nepřemýšlel.)

Za každou kulisu, mezi nimiž bylo třeba projít, na mne číhalo nějaké to pokušení:

Kankánová tanečnice v síťovaných punčochách představovala pokušení očí a mysli v erotické oblasti života a Tyranosaurus Rex nabízející půllitr piva zase satanovo lákání, abych se nutně něčeho napil. Poušť pro mne byla místem, kde se učíme odkládat svou slast. Divadelní portály vpředu znázorňovaly vodní hradby otevřeného moře, ostré kamení v cestě deprese a únavu z abstinenčních příznaků a vzteklý pes pobíhající kolem tak, aby to nešlo obejít, démonické útoky a strach.

K večeru se navracejí, skučí jako psi a pobíhají kolem města. Za potravou sem a tam se honí, když se nenasytí, zůstávají přes noc. **Ž. 59:15-16**

Po 25 letech jsem tuto rychle nahozenou a tím pádem velmi autenticky prožitou skycu zpracoval také v 3D grafickém programu v počítači. Vzpomínám, že jsem se dlouho belhal za ostatními, kteří uvěřili ve stejný čas jako já. Záviděl jsem jim, že už dávno slouží v mnohých duchovních darech a já mohl sloužit jen v praktických věcech.

Teď mi občas připadá, že někteří z nich vůbec na poušť nevykročili a možná celou tu dobu věřili a mysleli si, že duchovní dary jim stačí a jsou už samy o sobě dostatečnou zárukou jejich duchovní zralosti. Jistě ne všichni, ale někteří mohli takto přijít o užitečnou zkušenost pouště, zůstali duchovně stát někde za mořem, kde se dodnes radují spolu s prorokyní Mirjam ve zpěvu a tanci ze svého osobního spasení.

Otazníky kolem průchodu Jordánem

Právě proto, že jsem dříve putování pouští prožíval tak výrazně a osobně, tím více mne zajímalo, co vlastně znamená průchod Jordánem v křesťanském (novozákonním) pojetí. Spíše, než obraz vlastního spasení, pro mne vždy průchod Jordánem znamenal něco jako konečné dořešení osobních problémů a vstup do aktivní služby pro Boží království na vyšším duchovním stupni. Možná jsem tehdy ještě přesně nevěděl, co tím myslím, ale cítil jsem to tak.

Co se tedy při průchodu Jordánem technicky stalo?

Za prvé dvě věci naráz: Odešel oblakový sloup a přestala padat mana. To znamená konec putování a začátek obživy vlastní prací z darů země zaslíbené.

Za druhé Izrael musel projít Jordánem celý a naráz jako jeden muž, jako jedno tělo. To je znamením jednoty Božího lidu a předobrazem církve jako Kristova těla. Kdyby se Izrael nesjednotil, zemi za dědictví by možná nedostal a Jordánem by neprošel. Pokud i toto všechno je také součástí kódu stvoření i spasení, měla by být někde v přírodě patrná adekvátní paralela. Opravdu jsem něco takového našel právě u savců, kterými biologicky vzato bezpochyby jsme i my lidé.

Také apoštol Pavel přirovnává duchovní dospělost k odstavení od mateřského prsu:

Já jsem k vám, bratří, nemohl mluvit jako k těm, kteří mají Ducha, nýbrž jako k těm, kteří myslí jen po lidsku, jako k nedospělým v Kristu. Mlékem jsem vás živil, pokrm jsem vám jíst nedával, protože jste jej nemohli snést – ani teď ještě nemůžete, neboť dosud patříte světu.

1Kor 3:1-2

Nedospělost v Kristu není hřích, ale nesmí trvat moc dlouho. Podobná situace nastala i na poušti. Dlouhotrvající nedospělost může být zapříčiněna různými věcmi, nejčastěji leností, nebo také neposlušností a reptáním, jak tomu bylo na poušti. Po křtu ale nějaká ta poušť následovat musí vždycky a není to chyba, je to jakési přirozené kojenecké období růstu a zrání.

Pavlov výrok – **mlékem jsem vás živil** – platilo též o Bohu vůči izraelcům na poušti. **Mana a voda ze skály** byla dostatečnou výživou a ve spojení mohla opravdu dávat něco jako mléko. Obojí zajišťoval sám Bůh pomocí zázraků. Při troše fantazie a odvahy můžeme v otevřeném moři vidět rodidla, která porodila nový národ a průchod Jordánem pak jako odstavení od prsu a vstup do nového stadia uvědomělé dospělosti. Bůh mezi různými savci stvořil i takové druhy, na kterých je to vidět mnohem výrazněji – vačnatci.

O klokanech se opravdu dá říci, že se rodí dvakrát. Nejprve vyleze z lůna samice slepé holé a nedovyvinuté embryo velké sotva 2 cm, dere se pudově srstí po břicho své matky až do vaku, kde znovu na čas organicky sroste s mléčným strukem. Pak už je vyživováno pouze prostřednictvím mléka své matky a nikoliv její krví. Když se podruhé biologicky oddělí od těla své matky a vyskočí z vaku ven, rodí se tak vlastně už podruhé.

U člověka samo odstavení od prsu už není tak výrazným předělem v jeho životě. U lidí je důležitější psychologické dospívání, které zvláště u tzv. primitivních národů mívá své zasvěcovací rituály. Skáčou přivázáni lžánou za nohy z vysokých bambusových věží, přebíhají po hřbetech splašených bývolích stád, nebo jsou po bolestivé iniciaci (obřízka) vyhnáni do džungle a do vesnice se smějí vrátit až za půl roku. Když mladí muži obstojí v těchto zkouškách bolesti a odvahy, jsou dospělí a mohou se oženit.

V civilizovaných zemích ovšem nic takového nemáme, když nepočítám třeba maturitu nebo někdejší vojnu. Ani Bible žádný takový zasvěcovací rituál dospělosti nezná a to jak v psychologické, tak ani v duchovně nadpřirozené oblasti života. Nový zákon zná jen dva rituály – křest a večeři Páně – které jsou však vázány smluvně. Vstup do dospělosti v Kristu se zřejmě nedá s Bohem usmlouvat, proto se k němu neváže ani žádný další rituál. Bůh počítá s naší svobodnou vůlí i s naší osobní iniciativou.

Přesto jsem přesvědčen, že by přechod Jordánu měl být i v našem křesťanském životě také nějak patrný, jak na individuální tak i na společenské rovině v rámci celé země.

Přechod Jordánu v křesťanství by měl znamenat, přestat být jen veden ke Kristu a začít sám přivádět jiné ke Kristu. Tak jako Jozue přestal být veden Mojžíšem přes poušť a sám se stává tím kdo vede druhé do Jordánu, tak i my se po průchodu Jordánem máme vrátit do „Egypta starého života“ pro další turnus.

Mojžíš sám také prošel všemi třemi levely (polohami) života:

Egypt – poušť – a Boží pověření vést druhé. 40 let žil v Egyptě vychováván přímo ve faraonově rodině. Dalších 40 let žil v poušti u Jitra (midjánského kněze nejvyššího Boha) a pásł jeho ovce. Pak se ve skalách v poušti setkal s Hospodinem v podobě hořícího keře a dostal pověření vrátit se do Egypta pro své bratry, aby je dalších 40 let sám vedl přes poušť do zaslíbené země. Hospodin mu tehdy v poušti u hořícího keře řekl:

„Zuj si opánky, neboť tato země je svatá.“ Totéž slyšel Jozue od mocného anděla, velitele Hospodinova zástupu, když překročil Jordán. To není náhoda, má to svou souvislost, vše je zde jakoby zdvojeno.

Mojžíš sice zemřel na poušti, takže Jordánem neprošel, ale o nic nepřišel, on také prošel vodou dvakrát jako Jozue. Jméno Mojžíš prý znamená „Z vody vytažený“, ale zároveň také „Ten kdo vodou protahuje“. Mojžíš totiž už sám jednou vodou prošel jako nemluvně v proutěném košíku, kdy ho z vody vytáhla faraonova dcera a ujala se ho.

Není možné toto individuální Mojžíšovo „protažení vodou“ srovnávat se křty nemluvnat v některých církvích. Bůh se tímto vyjimečným a zvláštním způsobem rozhodl poslat Mojžíše přímo do centra egyptské moci, přímo do faraonovy rodiny.

Oba, Mojžíš i Jozue, tedy prošli vodou dvakrát a oba uslyšeli totéž slovo: **„Zuj si opánky, neboť tato země je svatá.“** To se stalo vždy na rozhraní dvou poloh, mezi pouští a povoláním do aktivní služby. U Mojžíše to bylo o 40 let dříve než u Jozua, kdy končila jeho pouštní etapa pastevce u midjánského kněze Jitra. U Jozua to bylo v podobné situaci právě při průchodu Jordánem. Také končilo jeho putování pouští a čekalo ho povolání do nových úkolů uvnitř zaslíbené země. Mojžíš byl tedy o level napřed, on už byl na poušti mazák, on už měl svůj turnus 40 let na poušti za sebou. Měl se vrátit do Egypta pro zbytek Izraele a provést ho křtem v moři i **proměnou pouště.**

Naším Jordánem je tedy bod zlomu, kdy přestáváme být jen účastníky Kristova království a stáváme se jeho přímými vykonavateli. Jen ten kdo absolvoval celou poušť a stanul na svatém místě, aby obdržel od Krista nové pověření jako Jozue, jen ten se může vrátit do Egypta pro další turnus jako Mojžíš. Může křtít a novokřtěnce provádět pouští a vyučovat je celému procesu proměny.

Aby se tak dělo častěji, bude zajisté třeba světu nic nezatajovat a každého, kdo uvěří hned od začátku na tyto dva předěly připravovat. Aby se každý nechal vodit Kristem po poušti k takové proměně, aby pak sám uměl druhé vodit po poušti ke stejné proměně.

Křest vodou je ovšem v Novém zákoně jen jeden:

... jeden je Pán, jedna víra, jeden křest,...

Ef 4:5

O křtu jsou stále nějaké dohady. Ke spasení prý není křest bezpodmínečně nutný, jeden z lotrů ukřižovaných spolu s Kristem, který uznal svou vinu a Kristovu nevinu, byl v té chvíli ujištěn Ježíšem, že bude s ním v nebeském ráji. Už nebyla příležitost, aby byl pokřtěn.

Někteří současní křesťané berou křest spíše jako veřejnou manifestaci své víry, jiní jako symbol svého rozhodnutí zemřít sobě a žít jen pro Ježíše Krista. Většina křesťanů ale setrvává v přesvědčení, že ve křtu umírá náš starý člověk, je pohřben a z vody už vstává nový člověk, nové stvoření v Kristu. Vládne přesvědčení, že je to okamžitá a jednorázová záležitost, ke které je sice třeba se svobodně rozhodnout, ale ke které již nelze nic přidat.

S Kristem jste byli ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšeni vírou v Boha, jenž ho svou mocí vzkřísil z mrtvých.

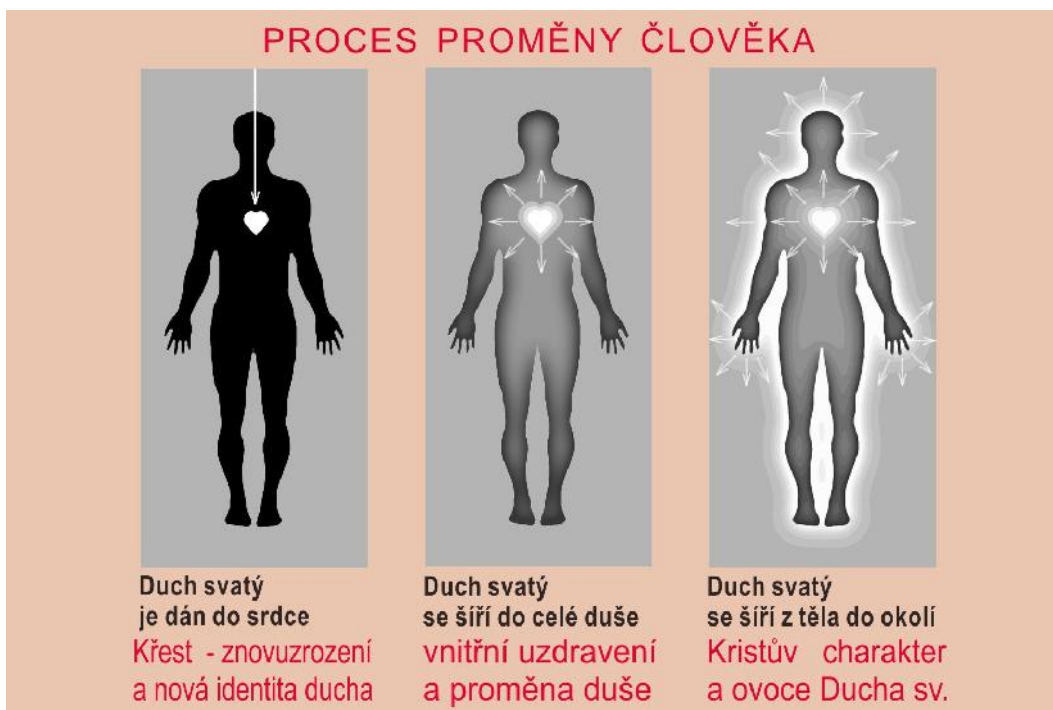
Kol 2:12

Apoštol Pavel také zdůrazňuje potřebnou víru v Boha, který křísí mrtvé. Jsem přesvědčen, že Ježíš je všemi duchovními věcmi, je-li tedy křest duchovní věcí, musí v ní být také nějak přítomen jeho Duch – Duch svatý. Vystává otázka, co Duch svatý při křtu s člověkem technicky vzato dělá? Na Ježíše Krista také ve křtu sestoupil Duch svatý v podobě holubice a hned ho vyvedl na poušť, kde podstoupil zápas s pokušitelem, aby po 40 dnech postu prokázal svou novou identitu Spasitele světa. Skončila jeho identita tesaře a započala se nová éra jeho života.

Znovu zdůrazňuji, že křest se nedá oddělit od pouště. Stalo se tak ve Starém zákoně s celým izraelským národem a stalo se tak i se samotným Ježíšem Kristem.

Křest ovšem ještě není vlastním naplněním těch věcí jak věříme, ale zatím jen jakýmsi spouštěcím duchovním impulzem, kterým v nás Duch svatý započal proces proměny.

V housence se prý také nejprve vyplaví jistý speciální hormon, který v ní započne proces proměny v kuklu. Pokud křest proběhne jak má, zažehne se v našem duchu spouštěcí impuls k procesu proměny celé naší duše. Tedy naše víra, že se to všechno stane naráz během pár vteřin ve křtu, není úplně mylná, ale ani zcela správná. Ono se tak stane pouze v našem duchu, ale ještě ne i s celou naší duší.

Je možné tento proces díky neznalosti, lenosti nebo reptání zdržovat a oddalovat a možná i ztratit tak, jak se to stalo izraelitům na poušti. Všichni **prošli křtem** v moři a přesto se pro vzpouru do zaslíbené země nedostali.

Osobní svědectví křtu

Já jsem svůj křest neprožil vůbec nijak. Stále jsem přesně nerozuměl tomu, co to vlastně znamená nadpřirozeně technicky. Jedny křty v církvi jsem vynechal a šel jsem až na další asi tak za půl roku, ale se stejnými obavami. Stále mne strašilo varování kazatele; když prý ke křtu nebudeme přistupovat s vírou, bude to jen marné vymáčení ve vodě, jako u Svědků Jehovových. Čemu ale mám věřit? Jak to jen udělat, aby to právě u mě nebylo jen to plané vymáčení?

Ve křtu jsem neprožil vůbec nic nadpřirozeného. Šel jsem do něho s abstinenčními depresemi, (které nijak se křtem nesouvisely) a se stejnými depresemi jsem z něho vylezl. Nic se nezměnilo. Moje pochybnosti, že to právě u mě bylo asi jen plané vymáčení ve vodě se tím jen zesílily.

Smrt starého člověka jsem však prožil velmi intenzivně jindy. Už jsem to popisoval v kapitole „Hřích na zemi“. Byl jsem nemocný, měl jsem vysokou teplotu, velké deprese a delší dobu naprostý pocit bezmoci. Když jsem si pomyslel, že tohle je už asi smrt a tato má zoufalá situace vše, čeho jsem ve svém životě dosáhl, byl jsem během asi dvou vteřin zcela zdravý. Posadil jsem se na postel a uvědomil si, že se stal zázrak. Opravdu jsem si rázem připadal jako bych vstal z hrobu. Abych o ten nádherný, čistý a svěží pocit nepřišel, držel jsem zcela intuitivně celých 14 dní půst.

Vůbec mi nedocházely ty souvislosti a vůbec jsem to nespojoval se křtem. Ani teď nevím, co bylo dřív, jestli křest, nebo tato zkušenost. Jedno jsem však věděl. Ani tento silný nadpřirozený zážitek okamžitého uzdravení ještě nemohl být dokonalým naplněním toho, že by starý člověk ve mně byl už zcela mrtev, a že bych už byl hotovým novým stvořením v Kristu. Nepomohl ani ten 14 denní půst. Byla to jen ochutnávka nebeských věcí a Boží výzva **k vykročení na poušť**. Byl to zcela jistě spouštěcí impuls Ducha svatého a velmi silně motivující povzbuzení ke spolupráci na jeho díle proměny celého mého života.

Mám za to, že bychom takto měli přistupovat i ke křtu bez ohledu na to, jestli při něm něco prožijeme nebo ne.

Křest je organicky spojen s pouští, je duchovním zažehnutím procesu proměny, aby se to, co křest znamená podle Písma v našem duchu, naplnilo také v naší duši i v našem na venek projevovaném životě. Jde přeci o naši duši, která má být spasena, ale jde také o naši přímou účast na Božím díle spasení světa.

Pozor! Nemůžeme „splácnout“ dohromady moře s Jordánem do jediného křtu a tak zrušit poušť jako nějaký náboženský přežitek a „hnát“ novověrce z Egypta rovnou do zaslíbené země. Dostat dar Ducha svatého ještě neznamená být proměněn do charakteru Kristova.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Princip spasení je v Písmu ve všech jeho částech významově úplný, ale ještě ne fakticky naplněný.

Pokus o srovnání vzájemné strukturální shody pěti věcí najednou:

> **rozdíl mezi NEBEM a ZEMÍ z první věty Bible**

> **rozdíl mezi housenkou a motýlem**

(i mezi mnoha jinými životními formami ve stvoření)

> **rozdíl mezi tesařem a spasitelem světa v životě Ježíše Krista**

> **rozdíl mezi Egyptem a zemí zaslíbenou**

(i v řadě jiných příkladů ve Starém zákoně) a konečně

> **rozdíl mezi starým a novým člověkem v nás**

v procesu proměny, kterou krok za krokem definuje 2Pt1:5-7.

Rozdělení pochodu pouští do tří oddělených základních částí se nabízí takto:

Egypt – pozemský (přirozený) level	– život podle těla	– housenka
poušť – místo proměny	– život ve víře a naději	– kukla
Sijón – nebeský (nadpřirozený) level	– život v Kristově lásce	– motýl

*Putování pouští bylo pro mne osobně vždy obrazem místa,
kde se učíme odkládat svou slast.*

*Mám za to, že křest se nedá oddělit od pouště.
Stalo se tak ve Starém zákoně s celým izraelským národem
a stalo se tak i se samotným Ježíšem Kristem po křtu.*

!Pozor!

Nemůžeme „splácnout“ dohromady „Průchod mořem“ a „Přechod Jordánu“ do jediného křtu a tak zrušit „Putování pouští“ jako nějaký starozákonní náboženský přežitek.

**Nemůžeme „hnát“ novověrce z Egypta (starý život)
rovnou do zaslíbené země (charakter Kristův)
bez procesu proměny.**

**Dostat dar Ducha svatého ještě neznamená
být proměněn do charakteru Kristova.**